

Къмъ деветъ часа въ кжщата на мосйо Капиталъ почти едновременно пристигнаха господата: Францъ Фабрикантъ, Жанъ Банкеръ, Фонъ Дипломатовъ и мосйо Мошеникъ Интернационаловъ.

— Господа, поканихъ ви да обмислимъ задружно създаденото положение, следъ появяването на мадамъ Съвъсть.

— Прави Боже! — възкликнаха почти всички едновременно. — Отъ кжде се появи тая вещица точно сега, въ надвечерието на най-добритъ ни гешефти.

— Такива хубави планове, съ такива блестящи перспективи и сега изведнажъ. . . нѣ каква си Съвъсть. Пфу! . . . Ще се намѣси и ще ни обърка всичкитъ смѣтки.

— Но менъ ми се струва, че положението не е безизходно — отново взе думата вежливиятъ домакинъ. — Какво ще кажете напримѣръ, ако ви предложи да спечелимъ мадамъ Съвъсть за нашата кауза?

— Невъзможно! Вие не я познавате, мосйо Капиталъ. Тя за нищо на свѣта не би се съгласила.

— Ха-ха-ха! . . . Колко сте наивни мили приятели. Нима забравяте, че има една сила предъ която всички се прекланяме? Нима забравяте, че има единъ Богъ „комуто се кланятъ съ вѣра и безвѣрнитъ?“ Не виждате ли, че на всѣкому отъ насъ ржцетъ миришатъ на кръвъ, пролѣта въ негово име? А тоя Богъ е въ нашитъ ржце. Той е най-силния ни аргументъ. Наречете го измама, наречете го законъ, наречете